Слава, Годжсоне! Пройшли вже
Всі митарства митні ми.
Бриз брижами берег лиже,
На вітрила йде грудьми.
Вимпел піднято на тросі.
Гримнув постріл. Зойк і тиск.
Стоголосий рик матросів
І жіночий дикий виск.
Митник ника,
П'яна пика,
Всюди нюха, все товче;
З дива лізе
У валізи,
Навіть миша не втече,
І вона не здатна потай
Прослизнуть до пакетбота.

Наш багаж летить у човен,
Ми, як дрова,— на багаж.
Відпливаєм. Човен повен.
Тіснота. Розгардіяш.
"Обережно! З ромом ящик!"
"Пробі! Нудить". Шум і гам.
"На борту не буде краще,—
Там вас виверне, мадам".
Мішма з нами
Доньки, мами,
Леді, челядь,— гнів і лють,
Тиснуть всякі
Лобуряки.
Ні зітхнути, ні дихнуть.
Сварка, лемент, зойк, блювота
На шляху до пакетбота.

Вже й судно ось. Без забару
Кід — владика корабля,—
Мов отару у кошару,
Нас в каюти направля.
"Леле! Що це в вас? Каюти?
Хто ж вміститись годен тут?
В кожній три квадратні фути!
Тут не жив би й ліліпут".
"Можновладців,
Лордів двадцять
В цій посудині пливли".
"Боже милий,
До могили
Ви їх, певно, довели".
Гамір, тиснява, спекота:
Як чкурнути з пакетбота?

Де ви, Флетчер, Меррі, Бобе? —
Мов колоди. Нітелень.
Чи зціляти від хвороби
Вас мотузкою лишень?
А Гобгауз, захворівши,
В люк звалився й відтіля
То блює надсадно вірші,
То закускою "стріля".
Що це? Стансі
До Браганси?
— Ром...— Ага, романс? — Та ні!
— Пити! Рому?
— Трясця й громи!
Рвуться нутрощі мені.
Душу витрясе із плоті
Ця плавба на пакетботі.

Пливемо в краї незнані,
Чи вернемось — богу знать.
Це корито урагани
Ладні в пір'я розметать.
І коли життя — лиш жарти,
Як товмачать мудреці,—
Сміймося! Осушим кварти,
Не злякають мандри ці.

Вдома, в морі,
В щасті, в горі
Більше сміху і вина
Хто нап'ється,
Той сміється:
Не страшний і сатана!
Всюди пити нам охота,
Хоч в каюті пакетбота!

Фалмут, 30 червня 1809